

Dosarul nr.3ra-877/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: C. Guzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A.Minciuna, E.Palanciuc, I.Muruianu)

Î N C H E I E R E

06 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componentă:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Nina Vascan
Victor Burduh
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova împotriva Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova împotriva hotărârii din 03 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 13 noiembrie 2017 Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova au depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actelor administrative.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantele Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova au menționat, că sunt originare din orașul Krasnodon, regiunea Lugansk, Ucraina.

Din luna aprilie 2014, în regiunile Lugansk și Donbas din estul Ucrainei a început un conflict armat cu implicarea separatistelor pro-ruși și a unităților militare guvernamentale ale Ucrainei, iar conform datelor Organizației Națiunilor Unite, în cadrul conflictului armat din estul Ucrainei, au fost omorâți 2803 civili și 7422 combatanți, peste 24541 persoane au fost rănite, cel puțin 1414798 de ucraineni au fost intern permutați, iar 925500 au părăsit hotarele țării.

Au comunicat că în luna septembrie 2014, Olena Dolotnova a suferit o operație la rinichi, fiind o perioadă îndelungată lipsită de capacitatea de a se deplasa, iar în vara anului 2015, în contextul încălcării unui nou armistițiu dintre forțele beligerante și reluării acțiunilor militare, creșterii în regiunea Lugansk și în particular în orașul Krasnodar, al nivelului criminalității, în prezența unei situații catastrofale privind asigurarea populației cu

resurse necesare, distrugerea infrastructurii cât și în legătură cu epuizarea resurselor financiare ale familiei Dolotnova, în contextul ameliorării sănătății Olenei Dolotnova, au hotărât părăsirea hotarelor Republicii Ucraina în favoarea statului vecin, Republica Moldova.

Reclamantele au menționat că imediat ce au intrat pe teritoriul Republicii Moldova, s-au adresat Biroului Migrație și Azil în vederea acordării protecției internaționale, carea le-a fost acordată la data de 26 octombrie 2015, fiindu-le acordat dreptul de reședință pe teritoriul țării, până la data de 26 octombrie 2016.

Au afirmat că, ulterior, la expirarea măsurilor de protecție internațională acordate inițial, s-au adresat către Biroul Migrație și Azil în vederea prelungirii acestora, astfel încât, la data de 26 octombrie 2016, în baza deciziilor Direcției azil și integrare a Biroului Migrație și Azil nr. 375/15/DR și nr. 374/15/DR, le-a fost acordată protecție internațională sub forma protecției umanitare, pe un termen de 3 ani, respectiv pe perioada 26 octombrie 2016-26 octombrie 2019.

Însă, pe data de 24 octombrie 2017 le-au fost comunicate deciziile Direcției azil și integrare a Biroului Migrație și Azil nr. 60/17/DAI din 31 iulie 2017 și nr. 61/17/DAI din data de 31 iulie 2017, privind încetarea protecției umanitare oferite lor.

Krystyna Dolotnova Olena Dolotnova consideră că deciziile Biroului Migrație și Azil de încetare a protecției umanitare sunt ilegale în fond, fiind emise contrar prevederilor legii naționale cât și cadrului normativ internațional, or, condițiile care au suscitac acordarea protecției internaționale nu s-au epuizat, deoarece în regiunea Lugansk, Ucraina continue ostilitățile, în fiecare zi sunt jertfe umane, iar drepturile acordate de protecția internațională sub forma protecției umanitare, sunt un imperativ care asigură un minim de protecție juridică pe teritoriul Republicii Moldova, în contextul în care este imposibilă returnarea în țara de origine.

Iar, conform art. 45 alin. (3) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în sensul prezentei legi, prin vătămări grave se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Astfel, reclamantele consideră că argumentele expuse de către Biroul Migrație și Azil, de fapt, denotă că în privința lor urma să fie păstrată protecția umanitară, or, în acest sens au fost invocate circumstanțe de fapt concludente și nu a fost probată și argumentată retragerea protecției umanitare, respectiv actele administrative contestate sunt ilegale în fond.

Reclamantele Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova au relatat că în concluziile deciziilor de încetare a protecției umanitare a Biroului Migrație și Azil, este indicat că în cazul lor se poate aplica alternativa refugiului intern și dănsese nu fac parte dintr-o categorie vulnerabilă de persoane, pentru care alternativa refugiului intern ar fi imposibilă.

Reclamantele consideră că concluziile expuse de Biroul Migrație și Azil de încetare a protecției umanitare sunt vădit abuzive și în contradicție directă cu sursele de informație citate în favoarea soluției adoptate, or, s-a indicat că autoritățile guvernamentale ucrainene sunt în imposibilitate să asigure securitatea propriilor cetățeni, inclusiv lor, în condițiile în care în regiunile Donețk și Lugansk luptele dintre rebelii pro-ruși și forțele guvernamentale continuă, în zonă au rămas resturi explozive, care creează victime printre personalul militar și civil, fiind astfel prezentă insecuritatea pentru populația civilă.

În acest sens, au susținut că Biroul Migrație și Azil, invocând alternativa refugiului intern, a omis faptul că acest „refugiu” le poate plasa într-o situație economică deplorabilă, fapt care poate fi considerat ca tratament inuman și degradant, iar, în contextul a 1,63 milioane de refugiați, nu există garanția că vor fi asigurate cu spațiu locativ, vor avea hrană, sprijin financiar și nu vor deveni victime a unei rate în prezent majorate de criminalitate creată de aceste condiții.

Din sensul Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, rezultă că măsurile de protecție internațională se acordă în cazul în care persoana este în imposibilitate de a reveni în regiunea natală, localitatea natală, și nicidecum nu este vorba de posibilitatea de a reveni într-o regiune mai puțin afectată din țara de origine a persoanei.

Au specificat că conform art. 131 alin. (4) Cod de procedură civilă, dacă o parte recunoaște în ședință de judecată sau în cadrul îndeplinirii delegației judiciare faptele pe care cealaltă parte își întemeiază pretențiile sau obiecțiile, aceasta din urmă este degrevată de obligația dovedirii lor. Recunoașterea se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată. Recunoașterea expusă în scris se anexează la materialele dosarului.

Astfel, în condițiile speței, în textul motivării deciziilor, Biroul Migrație și Azil a recunoscut existența unor circumstanțe de fapt relevante și anume: existența pentru ele a riscului iminent vieții în cazul returnării în regiunea de origine în care au loc acțiuni de luptă, existența unui număr enorm de persoane intern deplasate în Ucraina, lipsa unui loc de muncă pentru aceste persoane cât și nivelul nesatisfăcător de venituri a acestor persoane.

Pe lângă aceasta, reclamantele au invocat și prevederile art. 20 alin. (1) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, conform cărora un străin este exclus de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că: a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o infracțiune împotriva umanității, așa cum sînt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, precum și în legislația penală a Republicii Moldova; b) a comis o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova; c) a comis fapte care sînt contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite, enunțate în Preambulul și în art.1 și 2 din Carta Națiunilor Unite; d) prezintă un pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova; e) a planificat, a facilitat sau a participat la săvîrșirea unor acte de terorism, după cum sînt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Au menționat că dănsesele nu întrunesc niciuna din condițiile expuse supra, fapt care le-ar exclude din categoria persoanelor care pot beneficia de protecție umanitară în Republica Moldova, acestea fiind persoane, care au părăsit regiunea natală în prezența unui risc iminent vieții lor, risc care persistă și în prezent.

Reclamantele au solicitat anularea deciziilor Direcției azil și integrare a Biroului Migrație și Azil nr. 61/17/DAI din 31 iulie 2017 privind încetarea protecției umanitare oferite Khrystinei Dolotnova și nr. 60/17/DAI din 31 iulie 2017, privind încetarea protecției umanitare oferite Olenei Dolotnova, ca fiind ilegale în fond și emise contrar prevederilor legii. Or, potrivit art. 19 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin hotărârea din 03 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Khrystyna Dolotina și Olena Dolotina împotriva Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actelor administrative.

La 17 februarie 2021 Khrystyna Dolotina și Olena Dolotina au depus apel împotriva hotărârii din 03 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii (f.d. 214 vol. I).

Hotărârea motivată din 03 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani a fost notificată reprezentantului Khrystinei Dolotina și Olenei Dolotina, avocatului Andrian Cotună la data de 30 martie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție a scrisorii recomandate, anexat la materialele cauzei (f.d. 215 vol. I).

La 20 aprilie 2021 Khrystyna Dolotina și Olena Dolotina au prezentat motivarea apelului (f.d. 219-226 vol. I).

Astfel, instanța de apel corect a considerat ca fiind depus în termen apelul Khrystinei Dolotina și Olenei Dolotina împotriva hotărârii din 03 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Prin decizia din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de Khrystyna Dolotina și Olena Dolotina împotriva hotărârii din 03 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea de Apel Chișinău a reiterat prevederile art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2018 privind azilul în Republica Moldova, conform cărora pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2018 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Iar, protecția umanitară, este definită în art. 19 din aceeași Lege și se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la art.45 alin.(3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Instanța de apel a specificat, că conform art. 45 din aceeași Lege, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Totodată, instanța de apel a indicat că potrivit art. 86 din Legea indicată, protecția umanitară încetează în cazul în care: a) împrejurările care au dus la acordarea ei au încetat să existe ori s-au schimbat în așa măsură încît protecția acordată nu se mai justifică; b) beneficiarul a redobîndit în mod voluntar cetățenia pierdută sau a dobîndit o nouă cetățenie, avînd protecția țării al cărei cetățean a devenit; c) șederea pe teritoriul Republicii Moldova este legalizată în alt mod; d) beneficiarul a renunțat la protecția acordată în conformitate cu prezenta lege. Direcția azil și integrare va aprecia dacă schimbarea circumstanțelor nu este temporară și este atît de semnificativă, încît să nu mai fie justificată temerea că beneficiarul de protecție umanitară va fi expus unor vătămări grave. Direcția azil și integrare va examina anual situația din țările de origine ale beneficiarilor de protecție umanitară în vederea aprecierii necesității menținerii protecției umanitare beneficiarilor acestei forme de protecție.

Instanța de apel a concretizat, că în pct. 29 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 „privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate”, este prevăzut că una dintre condițiile pentru a putea obține statutul de refugiat, în sensul articolului 1 secțiunea A din Convenția de la Geneva, este existența unei legături cauzale între motivele de persecuție, și anume cele legate de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenența la un anumit grup social, și actele de persecuție sau lipsa protecției împotriva acestor acte.

Instanța de apel a stabilit că reieșind din deciziile Biroului Migrație și Azil din 26 octombrie 2015, în baza cărora Khrystynei Dolotnova și Olenei Dolotnova le-a fost acordată protecție umanitară, motivul acordării protecției umanitare au fost acțiunile militare între rebelii pro-ruși și forțele militare de stat care au avut loc în Ucraina, anume în regiunea de reședință a reclamantelor – regiunea Lugansk, fapt ce a pus în pericol viața personală a acestora, iar referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitantele au susținut că, nu au posibilitate să se întoarcă în țara de origine din cauza confruntărilor militare din estul țării, fapt pentru care viața lor va fi pusă în pericol.

Instanța de apel a menționat că circumstanțele indicate, însă, nu constituie temei pentru a considera că, în țara de origine, solicitantele de azil sunt expuse riscurilor de a fi persecutate, abuzate, de a fi supuse actelor de violență fizică, psihică sau unor alte rele tratamente.

Subsecvent, referitor la argumentele acțiunii, din perspectiva încadrării acestora în elementele definiției protecției umanitare, prevăzute în art. 19 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2018 privind azilul în Republica Moldova, prin prisma analizei riscurilor invocate, instanța de apel a menționat că situația din țara de origine a solicitantelor protecției umanitare nu prezintă un pericol pentru viața sau securitatea lor în cazul întoarcerii în țara de origine.

La 01 iulie 2021 Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună, au depus recurs împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii (f.d. 36 -41 vol. II).

În susținerea recursului au invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală și neîntemeiată prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

În esență, recurente au reiterat aceleași argumente care au fost expuse în cererea de apel.

Articolul 244 alin. (1) Cod administrativ, prevede că hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 02 iunie 2021. Astfel, recursul depus la data de 01 iulie 2021 de către Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună, este în termen.

La 17 august 2021 în adresa intimatului Biroului Migrație și Azil a fost expediată copia recursului depus de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d.47 vol. II), însă intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință la recurs.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună, în raport cu materialele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului

administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

D i s p u n e :

Recursul depus de Khrystyna Dolotnova și Olena Dolotnova, reprezentate de avocatul Andrian Cotună, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh

Aliona Miron